

nok, hvor mangelfuldt, ja højst mangelfuldt det ogsaa er, findes paa Landsiden. For saa vidt have vi Døren aaben til den anden Side. Efter 1922 skulle vi vende om paa det, saa skal den Dør, der nu er lukket, være aaben, og omvendt. Dette Forhold, at man beskytter sit Hus ved at lukke til den ene Side, men altid lade staa aabent til den anden Side, har aldrig nogen Sinde været anset for nogen god Beskyttelse. Ikke en Gang her i Folketinget kunde det nytte, at vi spærrede af for den ene Dør der, naar vi holdt den Dør derhenne aaben — hvis det er tilladt at nævne dette. Den nuværende højtærede Forsvarsminister er jo ingenlunde blind for, at i Konflikttilfælde vil det sandsynligvis hænde, at Hovedstaden vil være udsat for Angreb af en Landhær, men jeg forstaaer ikke den Iver, den højtærede Forsvarsminister i disse Dage synes at lægge for Dagen, for at denne Landhær i Konflikttilfælde — og det er jo kun der, man har Brug for sit Forsvarsvæsen — endelig ikke maa forulempes alt for stærkt, ikke maa forulempes med mere og andet end den mobile Hær.

Jeg kan ikke tro, at den højtærede Minister — nu er det jo gaaet lidt rask i de sidste Dage — ved at tænke Sagen nærmere efter kan opretholde det Standpunkt, han har gjort gældende her med Hensyn til Fløjfortet. Fløjfortet, der er Tale om, skal dels være et Kystanlæg og dels et Anlæg indenfor, der, da Kystanlægget ikke kan gøres stormsikket, skal tjene til Beskyttelse for det. Dette siger Generalstaben. Nu kan jeg ikke forstaa, at den højtærede Minister med nogen som helst Ret kan have en anden Opfattelse. Thi hvad Gene er der ved dette Fort eller Anlæg, der lægges lidt længere inde? Hvad har den højtærede Minister imod det? Egentlig ikke andet, end at hvis en fjendtlig Landhær var lige op ad København, kunde det hænde, at denne Landhær kunde blive beskudt noget ved, at dette Anlæg, der hører til Kystfortet, ogsaa blev brugt i det Tilfælde. Lad os dog sige rent ud, at det er Grunden. Men hvis man i det hele forudsætter en fjendtlig Landhær i Nærheden af København, og man i øvrigt vil gaa imod den, vilde det saa være en saa forfærdelig stor

Ulykke, om et Kystfort hjalp vor Hær og derved bidrog til, at den Mængde dansk Blod, der kom til at flyde, kunde blive noget formindsket. Oprigtigt talt, jeg har ikke hørt Mage, og jeg kan ikke tro, at den højtærede Minister ved nærmere Eftertanke — jeg indrømmer, at det er gaaet saa hurtigt — kan opretholde dette Standpunkt og paa den Maade sætte sin egen eller et Partis Magt, sin parlamentariske Magt paa dette Punkt mod, hvad alle, der forstaa sig paa det, sige. Tre Ting, sagde den højtærede Minister, maatte man tage i Betragtning ved dette Fort, det var de rent saglige Hensyn, de politiske Hensyn og de økonomiske. De saglige Hensyn, blive vi jo alle enige om, skulle tages. De politiske Hensyn — ja, men hvad er de politiske Hensyn? Det er jo kun Frygten for, at de Radikale og Socialdemokraterne kunne gaa ud og sige: her er en lille Stump Landbefæstning. Men skulle vi dog ikke tage en lille Smule Mod til os og sige, at Generalstaben har erklæret dette for nødvendigt for Kystfortet; den Omstændighed, at det ogsaa kan anvendes til Støtte for vore Sønner, som staa i Hæren, den Omstændighed forhindrer os ikke i at tage det, om De saa raabe nok saa meget paa Landbefæstning. Lad os tage den lille Smule Mod til os, det gør saa godt i disse Tider. (Afbrydelse af *Borgbjerg*). Jeg beder det ærede Medlem vente, De kan tale bag efter. (Afbrydelse af *Borgbjerg*). Nej, den ærede Ordfører for Højre har sagt akkurat det samme. (Afbrydelse af *Borgbjerg*). Dernæst vil jeg sige — vil jeg sige —, at hvad det økonomiske angaar, betyder det jo her saa lidt, at den højtærede Minister blot kan forandre Procenten i Skattelovene lidt paa et enkelt Punkt. Med Glæde maa den højtærede Minister eller den højtærede Finansminister ændre den Procent, der rammer den Indtægt, hvortil jeg hører, med største Glæde, for at man kan faa de Penge mere, som ere nødvendige for, at dette Anlæg kan blive iværksat saaledes, som det bør iværksættes.

Der er i mange Tilfælde intet at sige til dette, at der kommer Uoverensstemmelse mellem, hvad Sagkundskaben kræver og Rigsdagen bevilger, fordi Sagkundskaben handler ud fra de sagkyndiges Krav, og